

Τετάρτη, 13 Απριλίου 2011

Μάνος Ευδούς – Ένας χρόνος από το ξόδι του

Γράφει ο Δημήτρης Φεργάδης

Μια «φωνή» έξω «από γραμμές τραίνου». Ένας άνθρωπος που πείραζε τα ζάρια για το «ασό-δυο» και όχι για τις «εξάρεις». Ένας καλλιτέχνης που «με τα μαύρα φτερά του» ακύρωνε, συχνά – πυκνά, τις χρωματικές σταθερές του δισκογραφικού κατεστημένου.

Κλείνει ένας χρόνος από τότε που ο Μάνος έφυγε (13.04.2010) φυσικά από κοντά μας. Λένε, πως ο χρόνος, όσο περνάει, εξασθενεί τη μνήμη και συνακόλουθα απαλύνει πόνους και θύμισες που στεναχωρούν. Όμως, για τον Μάνο δεν ισχύει τίποτα από αυτά. Όχι μόνο για τους στενούς συγγενείς του. Όχι μόνο για τους συντοπίτες φίλους του αλλά και για τους παλιούς συνεργάτες του στη δισκογραφία. Η απουσία του φυσική και δημιουργική είναι εκκωφαντικά και ενοχλητικά «παρούσα». Τώρα, στους τόσο δύσκολους καιρούς μια φωνή σαν του Μάνου θα ήταν πολλαπλά χρήσιμη στο λιμνάζον καλλιτεχνικό μας «γίγνεσθαι» (;;;)

Θα 'ταν η φωνή που θα μπορούσε ν' απαλύνει, για πολλούς από εμάς, μια δύσκολη «βραδιά στο Λεβερκούζεν».

Το καλοκαίρι οι ΠΥΕ ΛΑΕ θα δώσουν πάλι μαζί (πλην του Μάνου!!!) μια μεγάλη συναυλία στο Ολυμπιακό Στάδιο. Πιστεύω πως ο Φίλιππος και ο Μπάμπης θα 'χουν πολλά να θυμηθούν και να μας θυμίσουν. Για τον Μάνο. Που είχε όνειρα πολλά, και δεν πρόλαβε να τα μετουσιώσει. Σε «λόγια», σε μουσική, σε πράξη. Και «έφυγε» αφήνοντας πίσω του μαζί με τα όνειρα και ένα δυσαναπλήρωτο κενό. Γι' αυτό και το πιο ταιριαστό κλείσιμο αυτής της συναισθηματικής αναφοράς μου στον «απόντα» Μάνο δεν μπορεί να είναι άλλο από την Σερενάτα του Σεληνόφωτος.

«εδώ κάθισαν άνθρωποι που ονειρεύτηκαν μεγάλα όνειρα
όπως κι εσύ κι όπως κι εγώ άλλωστε,
και τώρα ξεκουράζονται κάτω από το χώμα
δίχως να ενοχλούνται
απ' τη βροχή ή το φεγγάρι...»

(Μάνο, όπως θα έμαθες τον περασμένο Δεκέμβρη, ήρθε «επάνω» και ο Βαγγέλης Φ. Πρόσεχε τον, σε παρακαλώ).

Να τον θυμόμαστε. Τον Μάνο από τις δυτικές Συνοικίες